

ОТЧЕ НАШЬ.

Госпожа А. единъ день като ся разговаряше съ малкый-тъ Георгія за молитвѣ-тъ, рече му, че трѣбува всякога да ся моли отъ сърдце; сирѣчь да чувствува и да разумѣва що казува въ молитвы-тъ си. Георгій изведнѣжъ и съсь сичкѣ-тъ си дѣтинскѣ простотѣ отговори: Мамо, кога казувамъ всякѣ сутренѣ и вечеръ, *Отче нашъ*, азъ не ся моля отъ сърдце.

Майка. Може, чадо, причина-та на това да е, че не разбирашь що говоришь. Искашъ ли да ти истълкувамъ тѣѣ божественнѣ молитвѣ за да можешъ за напрѣдъ да разбирашь значеніе-то и', и да ся молишь всякога отъ сърдце?

Георгій. Искамъ, мамо, ако имашъ врѣме.

Майка му повикува и други-тъ си дѣца, и начнува да имъ говори за достославный-тъ тоя прѣдметъ.

Майка. Кажи, Георгіе, *Отче нашъ*.

Георгій, (высоко). *Отче нашъ*, иже еси на небесѣхъ, да святится имя твое: да прїидеть